

Dan maar niet dood

- Zo, vriendin, zei Renee, terwijl ze de sleutels in haar tas mikte, je hebt besloten om maar lekker lui te zijn?

Lynn lag in haar bed, dat in de huiskamer stond. Ze glimlachte flauw, schudde langzaam nee en zei:

- Ik ga dadelijk een eindje wandelen.

- Ja, dat zal wel. Maar serieus, hoe gaat het nu?

- Het doet alleen zeer als ik lach.

Renee pakte een stoel, die ze bij het bed neerzette. Ze ging zitten en vroeg:

- Heb je de specialist al gesproken?

- Daar heb ik niks aan. Ik kan medicijnen in gaan nemen om het in de toekomst te voorkomen, maar garanties zijn er niet. Bijwerkingen wel, dat is zeker.

- Hoe moet je dan beter worden?

- Niet. Ik word niet beter.

- Dat weet ik. Ik bedoel, hoe gaan de symptomen waar je nu last van hebt over?

- Vanzelfs, net als de vorige keer.

- Heb je dit eerder gehad?

- Jawel, zei Lynn.

- Hoe lang duurde het toen?

- O, een maandje of anderhalf. Maar de ergste pijn was na een week weg. Even wachten... Ik kom lucht tekort, omdat ik oppervlakkig inadem.

- Dan moet je een keer diep inademen.

- Dank je, zei Lynn. Dat ga ik nu dan ook doen. Niet schrikken...

Renee keek haar vriendin afwachting aan. Die glimlachte even en haalde toen diep adem. Haar bovenlijf schokte van de pijn.

- Zo, zuchtte Lynn, dat is beter. Ik denk dat een paar longblaasjes beschadigd zijn. Niets bijzonders, maar het doet een beetje zeer.

Renee vroeg zich af of het werkelijk niets bijzonders was. Haar vriendin zag er heel slecht uit. Het leek wel alsof ze op sterven lag.

- Kan de huisarts niets voor je doen?

- Liever niet. Dokters zijn levensgevaarlijk. Je kunt beter op de natuur vertrouwen.

- Dat jij dat nog een keer zou zeggen. Je moet wel heel erg ziek zijn.

- Ik ben helemaal om, glimlachte Lynn. Het is jammer dat het kruidenvrouwtje dood is, anders zat ik alweer op de fiets.

Inmiddels kwam de zoon van Lynn de huiskamer binnen. Hij ging bij het bed staan en keek met een onbewogen blik op haar neer.

- Hoe gaat het, oudje?

- Ik ben nog niet dood, snotneus.

- Jammer, zei hij. Ik wilde net kijken waar je pinpasje ligt.

- Dekselse kwajongen, grapte Lynn en ze wapperde met een wijsvinger.

- Ik heb wel zin in een kopje thee, zei hij.

- Zal ik die maken? stelde Renee voor. Ik wilde toch net koffie gaan zetten.

- Graag, zei hij. Dan ben ik weer terug naar mijn kamer. We zijn aan het winnen.

- Waarom sta je dan hier? vroeg Lynn. Je clan heeft je nodig.

- Killerrabbit moest naar het toilet.

- Ik ben blij dat je nette vrienden hebt, zei Lynn.

- Hebben ze allemaal van die fraaie namen? vroeg Renee.

- Nee, gewone. Killerrabbit, Skunk, FujiLama... Xenana...

- Xenana... Is dat een meisje? vroeg Lynn.

- Dat weet ik niet. Misschien. Ik heb het niet gevraagd.

- Heb je hem of haar dan nog nooit ontmoet? vroeg Renee.

- Nee, natuurlijk niet. Ik geloof dat ie in Taiwan woont.
- Ik wens je er veel succes mee, zei Lynn. Ga je nu naar je kamer? Ik word een beetje moe.
- Oké.

Toen hij de deur achter zich dicht had getrokken, zei Renee:

- Voor het eerst zie ik jou een kind van je wegsturen.
- Ik kom weer lucht tekort.

Renee knikte en probeerde onbezorgd te kijken, terwijl haar vriendin even schokte van de pijn.

- Lekker, zuchtte Lynn. Een masochist zou de tijd van z'n leven hebben.
- Een kruidenvrouwje zou je nu wel kunnen gebruiken.
- Hoe was het vandaag? Leuk tochtje gemaakt met Nania?
- O ja, Nania. Nou, we hadden pech. Haar auto maakte een raar geluid en het leek me verstandiger om er meteen mee langs de dealer te gaan.
- Op zaterdag?
- Voor noodgevallen is meestal wel een monteur aanwezig. Hij wilde de auto eerst niet nakijken, maar uiteindelijk gaf hij toe. Het viel mee. Ze moet alleen dinsdag even terug om een onderdeel te laten vervangen.
- Gelukkig. Jammer dat ik niet mee kon.
- Dat is inderdaad jammer. We zijn trouwens niet ver gegaan. Nania durfde niet ver te rijden, daarom zijn we maar in het centrum gaan winkelen.
- Het centrum... zei Lynn.
- Dat zul je nu wel missen.
- Zeg dat wel. De winkels, de lichtjes, de drukte... en dat in december. Ik was liever in januari ziek geworden.

- Het is nog vroeg in december. Misschien ben je tegen de Kerst beter.

- Of, zei Lynn opgewekt, ik sterf op Eerste Kerstdag. Dat lijkt me wel aardig. Overall frisse, opgewekte snoetjes, getinkel van klokjes, feestelijke maaltijden en ik... Ik zweef met een onaardse glimlach om mijn lippen door het huis, geheel doorschijnend, voor altijd een spook...

- Doe me een lol, zei Renee. Wil je me soms een nachtmerrie bezorgen?

- Vind je het geen poëtisch beeld?

- Nee, ik vind het ronduit kut. Sterven met Kerst. Voel je je wel lekker?

- Wat ben jij ineens chagrijnig.

- Alsof jij van die gezellige dingen zegt. Word nou maar gewoon beter. Al die aanstellerij is nergens goed voor.

- Ik stel me niet aan.

- Dat bedoel ik niet. Je draagt je lot op bewonderenswaardige wijze, maar dat gefantaseer er omheen, daar heb ik nu even geen behoefte aan.

- Voor mijn part, dan sterf ik wel na de Kerst.

- Je sterft niet en daarmee uit! Duidelijk?

Lynn schudde misnoegd nee.

- Als een mens al niet meer mag sterven, wat heeft het leven dan nog voor zin?

- Ik ga koffie zetten. Wil jij een kopje thee?

- Nou, graag. Mijn zoon heeft me daarstraks wel een glas water gegeven, maar ik heb liever thee.

- Wilde hij geen thee voor je zetten?

- Jawel, maar hij werd net aangevallen en hij zat nogal krap in de ammo. Ik kan moeilijk mijn zoon af laten maken, omdat ik per se een kopje thee wil hebben. Dat zou pas kut zijn...

- Kom je weer lucht tekort?

- Graag Earl Grey. Drie zoetjes.

Terwijl Renee in de open keuken de waterkoker vulde en daarna het koffiezetapparaat, hoorde ze een zachte kreun.

- Gaat het weer? vroeg ze.

- Als een ballonnetje. Vergeet je mijn zoon niet?

- Nee, ik zet voor hem ook thee.

- Als ik minder praat, zei Lynn, heb ik niet zoveel lucht nodig.

- Hou dan je mond. Ik praat wel.

Maar Renee zweeg. Terwijl ze wachtte tot de thee en koffie klaar waren, raakte ze in gedachten verzonken.

Ze wist dat haar vriendin aan een ongeneeslijke ziekte leed, maar die bezorgde haar alleen wat ongemak. Ze zou er niet dood aan gaan. Tenminste, dat beweerde Lynn. Maar misschien had ze al die tijd wel gelogen.

Voor het eerst sinds ze met elkaar bevriend waren geraakt, beseft Renee dat Lynn er niet altijd zou zijn. Haar beste vriendin had een slechte gezondheid en ook was ze bijna vijf jaar ouder dan zij. Eens zou Renee aan haar graf staan, alleen en flink de smoor in.

Lynn zegt dat elk mens egoïstisch is. Moet zijn, zelfs. Egoïsme is het gevolg van evolutie. Maak daar bewust gebruik van en je hebt een beter leven, beweert ze. Doe wat voor jou het beste is.

Nania voortaan als haar beste vriendin, dat zou kunnen werken. Ze is lief, altijd opgewekt. Vervelen doe je je niet met haar. Nania is echter geen Lynn. Een gelijkwaardige vriendschap wordt het nooit, meer een moeder-dochter relatie. Maar ze is kerngezond, dat wel.

- Zo, zei ze even later, je thee.

- Ha, dank je. Lekker Earl Grey.

- Ik breng even je zoon zijn thee.

Op zijn kamer zette Renee de mok thee neer op het enige hoekje van het bureau dat nog vrij was.

- Alsjeblieft, zei ze.

- Shit! riep hij geërgerd uit. Nuke ze dan, lul!

- Graag gedaan, zei Renee en ze liep weer van de kamer af.

- O... hoorde ze hem nog net zeggen. Bedankt, Lynn.

Hij schakelt moeiteloos over, dacht Renee meewarig. Egoïsme is voor hem geen enkel probleem.

- Hoe gaat het? vroeg ze, terwijl ze in de keuken de theezakjes opruimde.

Er kwam geen antwoord. Waarschijnlijk dronk ze net van haar thee. Renee nam een vaatdoekje en veegde het aanrecht schoon.

- Smaakt het een beetje?

Nog steeds hoorde ze niets. Renee liep naar het bed en keek met een achterdochtige blik neer op haar vriendin.

Haar ogen waren gesloten, haar mond hing een beetje open. Van de thee had ze maar een beetje op. Ze had de mok slordig neergezet, half op de kurken onderzetter.

- Wil je liever slapen? vroeg Renee.

Lynn bleef zwijgen. Ongerust keek Renee naar haar bovenlijf. Het was net alsof ze niet meer ademde.

Ze boog weifelend voorover en ging met haar rechteroor boven de bleke lippen hangen. Misschien hoorde ze haar ademen.

- Interessant, zei Lynn onverwacht.

- Godnakende! riep Renee geschrokken, terwijl ze een stap achteruit zette.

- Ik vroeg me af, zei Lynn, hoe dat voelt, als ik hier dood zou liggen, terwijl jij loopt te moederen.

Zouden de kinderen mij echt missen, denk je?

- Ben je nou godverdomme helemaal belazerd?! riep Renee kwaad. Je bezorgt mij bijna een hartverlamming. Als je niet gauw ophoudt met die onzin, dan ga ik!

Lynn keek verwonderd op.

- Jeetje, zei ze, waar maak jij je nou zo druk om?

Renee klemde haar lippen stijf op elkaar. Lynn wees omhoog en vroeg:

- Is dat een traan?

- Ja! Van de schrik! snauwde Renee en meteen liep ze naar de keuken, waar ze druk aan het opruimen sloeg.

- Ik vroeg het me alleen maar af, zei Lynn. Het zou trouwens wel logisch zijn, als jij de zorg voor de kinderen van mij over zou nemen. Je hebt altijd al een gezin gewild. Als ik jou was, zou ik mijn kans grijpen.

Renee kwam de keuken uit, pakte haar tas en verliet de huiskamer. Even daarna hoorde Lynn de

voordeur met een knal in het slot vallen.
- Ook goed, zei Lynn, dan ga ik maar niet dood.